

JAG ÄR DISA

Jag heter Disa och jag har berättat om när jag fick mitt svärd och insåg mina krafter. Jag är gudinnan Freja, fast född i en mänsklig kropp.

Dessutom är jag flicka, även om jag låtsas vara min bror Odd.

När Alsnökungen dog blev jag rädd på riktigt. Först då insåg jag att världen faktiskt är på väg att gå under.

För när Sunna och jag tog tag om varandras händer – då vaknade Surt! Vulkanen på Islandet fick ett utbrott. Allt blev grått. Solen försvann. Och Dag tog mitt svärd...

Sedan såg han till att de fängslade mig.

Men så slutade marken skaka och alla blev glada.

Inte Iskungen förstås. Han ville att Surt skulle bli fri och vintern komma. Den sista vintern, evighetslång

med massdöd och svält, den som skulle göra slut på alla människor utom de på Islandet.

När askan färgat världen grå fortsatte det att vara mulet. Men ingen isstorm kom, inga snöoväder.

Sunna och Dag ska gifta sig, eftersom Iskungen hoppas att det är vad som ska väcka Surt. Han förstod inte att det var jag och Sunna som väckte honom. Det är bra, då kanske vi fortfarande har en chans ...

FÅNGAD!

Jag vaknade upp och kunde inte röra mig. Det var kallt och hårt på golvet där jag låg. Mina armar var bundna bakom ryggen. Benen också. Bredvid mig låg de vuxna krigarna och snarkade. Några av dem var vakna och spelade tärning. Men ingen brydde sig om mig.

Jag ålade och drog, försökte få repen att lossna en smula, men det ledde bara till att jag blev trött och genomsvettig. Tankarna rusade som vilda hästar. Varför låg jag här, var fanns Idris?

Vulkanjätten Surt vaknade när jag och Sunna tog varandra i händerna. Askan började falla, marken skaka. Folk skrek och barn grät. Men sedan la sig allt oväsen, världen blev stilla och Surt somnade om.

När Dag tog svärdet kändes det som om han stack in handen i min bröstorg och kramade om mitt hjärta.

Jag föll ihop på marken. Det var som om någon slagit mig i skallen.

Nu befann jag mig på Alsnö, i hallen. Dags krigare fanns överallt, men ingen jag kände.

De andra rävungarna var någon annanstans. Utom Tumme förstås, för han var död.

Bara tanken fick mig att börja gråta. En krigare märkte det och knuffade till mig.

– Tjut inte, ung-elände, sa han.

Krigaren som spelade tärning hade rött hår som stod åt alla håll, och ögon som var smala. Han satt alldeles nära, och kastade tärningarna på golvet framför oss.

– Min vän är död, fick jag fram.

Han såg mindre arg ut.

– En krigare dör tidigt, svarade han. Om din vän är i Valhall, då ska du vara glad för hans skull. Men jag förstår att saknaden är stor.

Jag sörjde inte bara Tumme utan hela min familj. Men det kunde jag inte säga. Allt var hopplöst och hemskt.

Dag hade tagit mitt svärd och nu skulle han gifta sig med Sunna.

Iskungen och Dag tyckte inte om varandra, men de hade samma mål: att väcka Surt.

En ung krigare som knappt fått skägg slog två sexor, och jublade högt. Den rödhåriga suckade. Han höll koll på vem som ledde genom att rita med en pinne i leran på golvet.

– Vi har inte mycket tid, sa han till den unga krigaren. Bröllopet ska skyndas på, kungarna flåsar oss i öronen. Så slå tärningarna, jag vill bli klar med det här partiet innan jag sväljs av Surt!

Han skrattade. Men den unga krigaren såg blek ut.

Jag skrattade inte heller, där jag låg bunden.

Vid Odens skägg! Jag låg som en hjälplös koltunge, och avskydde Dag mer än jag trott var möjligt. Innan hade jag tyckt om honom, i alla fall ibland. Han var så vacker att det var svårt att tro att det fanns ondska bakom det där vackra leendet. Men nu visste jag allt om rötan.

Hur skulle jag komma loss, och få tag på mina vänner?

Mitt ena öra var tryckt mot brädväggen. Den var tjock och väl tätad. Ändå hörde jag ljud utifrån.

Och då, precis när jag började förlora hoppet, hörde jag
rösten jag mest av allt längtat efter.

– Odd?! väste den. Odd, är du där?